

P A M P E V L K 4

pampevlkpampevlkpampevlkpampevlkpampevlkpampevlk

Vážení čtenáři,

připadla mi čestná povinnost uvést ve Vaši přízeň 4. číslo našeho nepravidelníku. Jménem redakce Vás zdravím vřele a doufám hned na začátku, že si alespoň něco z toho, co Vám nabízíme, přečtete.

Chtěl bych hned upozornit na jednu maličkost - většina z textů zde "otiských" nemá onu finální, knižní podobu, nýbrž se jedná spíše o jakési pracovní verze, se všemi nepřesnostmi a chybami a nedostatky. To prosím mějte na zřeteli při čtení. Já si osobně myslím, že právě tento fakt přispěje k jedinečné světové superneobyčejnosti našeho magazínu.

Dále vězte, že v ruce máte jedinečnou literární relikvii! Vždyť právě Vy patříte k těm nemnoha šťastlivcům, ~~xxx~~ kteří mají na této planetě si tento časopis přečíst.

Na stránky č.4 se opět dostala díla původní, dosud nikde jinde nepublikovaná, díla, která pocházejí z per lidí nám blízce známých a milých. Domnívám se, že dokonce většinu z nich nikde jiný než čtenáři Pampevlka do ruky nedostanou. Svou troškou do mlýna přispěli i členové redakce, demokraticky se nijak neprosazujíc, ale přesto využívám příležitosti, abych doporučil jejich výtvary Vaší přízni.

pampevlkpampevlkpampevlkpampevlkpampevlk

Možnost setkání chtivých čtenářů se členy redakce dána byla letos na jaře, pro obavy z přílišné popularity davu fandů to však bylo téměř za zavřenými dveřmi. Bližší informace přináší původní reportáž uvnitř čísla. Nicméně nezoufejte, setkání další je v plánu. Za největší problém ale považujeme uskutečnit setkání redakce samé, neboť to se daří jen velmi vzácně a spravidla to zásluhou zlatavého moku končívá někde úplně jinde.

Ovšem za zázrak první velikosti svorně považujeme holý fakt další existence časopisu, jehož chod byl osudem svěřen do našich lenivých rukou postrádajících jakokoli stopu vůle či vytrvalosti.

Děkujeme Vám, že jste vzali tento list do ruky a přjeme Vám mnoho bezesných nocí.
Za redakcí Pampevlku Vás celuje

GULASCH .

Resignace už není improvizací

Lauro

zavři oči na klíč a zůstaň doma
 schovaná skla výrazů jsou klamným
 vítězstvím
 ještě tolikrát uvízneš v tratolišti
 přítomnosti
 a bledá a vystrašená
 budeš hledat úkryt v přiblížených
 touhách

Stát nad bubny

bubínky
 kříži
 nebo nad ničím?

Lauro

jsi obal od slunce a od vědecké knihy
 reality
 dočasně rozvinutý plakát ze série
 a nezachrániš ani sebe ani
 vymačkané zoufalé muže s nimiž zabíjíš
 samotu

Lauro

malá pitomá kurvo
 tenký opar prázdnoty vypíjí tvou krásu
 Prozraď
 kolik pyjů se ti vejde do úst najednou?

- Onehdy za noci
z nějaké nemoci
já měl jsem poluci

... nic pro vás. Dělohy,
zalezte zpátky do břicha,
otec to dělal matce, pod
postelí, skvělé, že by,
tma má výron děsu, vyvrh-
nutý, určený k vyvrhování,
já nekřičím

A z té poluce
káplo mi na ruce
Je to revoluce

2.PP: Miluji všechny lidi

3.PP: Odejdi. Mlč a běž pryč. Nutíš mou duši
bojovat s kovem.
Nechci Boha ani jeho variace.

4.PP:žít.....ne.....žít.....pře.....
...žít

1.PP: pokusili.....pokusili jsme se.....
.....a jsme celí, celí od krve.....
.....pokusili jsme se.....

ASOCIÁL na podzim

Mám

zas

chuť

vstát od té blbě souložce a začít se strašně ^{Smyšl}

smát, vlhký chlupy a model mdlého překvapení
v chtivým ksichtě

Kecy a bledý ruce

Ster

ilní

hnus

Jsem

zani

lován

Láska

Mám

zas

chuť

listárna listárna listárna listárna listárna

DOPIS DOŠLÝ DO REDAKCE

Otiskujeme v plném znění:

Milá redakce,

píšu Vám hlavně kvůli svému dotazu, kde si můžu předplatit Pampevlk, a tak se Vás dotazují. Až do dneška jsem četla hlavně ~~Mark~~ Mladý svět, a to především rubriku Sally, Táborový oheň a inzeráty Seznámení. Po přečtení 3. čísla Vašeho něžňoučkého, milého a hebkého listu jsem MS odhlásila. Jsem tak trošku orientovaná na erotiku, ale takovou tu slušnou (nesnáším takový to oplzlý porno), a to mi v MS chybělo. Pampevlk ale k mému nadšenému překvapení plně uspokojil mé požadavky. Dokonce některé básničky, jako například ty od Marka, mne příjemně vzrušily a nadchly. Vy rošťáci! Přiznejte se, ty povídky jste opsali z Dietla! Kdybych nemusela to zapůjčené číslo Pampevlka vrátit, dala bych si ho každý večer pod polštář. Také závěrem Vás prosím, abyste do dalšího čísla zařadili ty inzeráty. Ale ne ty Prodej - koupě. Miluju Vás.

Vaše oddaná

Miluška K.

Dobrá kuchyň —
spokojené manželství

Vzorné výbavy pro
nevěsty od Kč 852.70 výše

V. J. ROTT v Praze.

Malé nám. Ceníšek výbav zdarma a franko.

Prádlo - Přikrývky

Prádlo pánské, dámské, ložní,
káclové, stoly, přehozy před
nástěly, celé výbavy, proší-
vané přikrývky plněné vatou,
ovčí vlnou neb prachem i
v nejmenších jakostech
„šodává“

První buřčká továrna na
prádlo a prošívané
přikrývky

F. RYCHTERA, HORICE.

M I L A N : N Á V R A T

A tak jsem se celou zimu těšil! ~~xyak~~
A jak to dopadlo.

Opět nastoupím ke geodézii. Červenobílá měřicí tyč. Budu ji přenášet na rameni, budu ji držet, přitom se vyhřívat na sluníčku, hledět v neznámou krajinu a snít, přemýšlet, nudit se. Budu hlídat bublinu, udržovat ji ve středu takového malého ~~xxixka~~ kolečka pod sklíčkem. Bublina musí být bezpodmínečně uprostřed, protože jinak by má práce, má činnost pozbývala smyslu a já bych na tomto světě nemel co pohledávat. Tyč by se vychýlila buď na jednu, nebo na mnoho světových stran. Třeba na západ, nebo na další světové strany a to je naprosto nepřípustné. Tyč musí strmět výhradně kolmo k výšinám. Bublina se musí nalézat výhradně ve středu kolečka, čímž zaručuje kolmost červenobílé měřicí tyče. I když nejsem v tomto oboru vyučený, nejsem bublinářem, nejsem ani kerem v bezdomoví, tak přesto jsem schopen tuto bublinu svou silou, vůlí a plným soustředěním krotit a udržovat

na požadovaném místě.

Pronásledují té pochybnosti. Jseš v kapli. Spíš.

Bože, vždyť já to vydržel jen jeden den!

Ke geodézii jsem poprvé nastoupil v říjnu loňského roku a pracoval tam do konce listopadu. Tedy dva měsíce praxe s tyčí. Ale ne, to bych lhal. Prvních čtrnáct dnů jsem vykopával kolíky a až pak - měřicí tyč.

Mé začátky se neobešly bez chyb a nepříjemných situací. Při mé nepozornosti mi tyč sfoukl vítr a ona spadla - naštěstí do trávy. Vidělo to pět lidí od geodézie, kteří seděli pohodlně v autě, obličejí obrácení na mě. Ostuda. Měl jsem výčitky svědomí: copak už ani toto nezvládnou?!

Od té nemilé události jsem dával pozor a tyč držel pevně. Říjen, listopad, to bylo zima do kostí! Poprchávalo a foukaly větry.

Teď už je duben.

Hlavní měřič mi na konci listopadu řekl, že napíše a když budu chtít, mohu u nich z jara opět nastoupit. A jaro už je tady. Nevím ~~xxxxxxx~~ jak je to možné, zase jaro, zase, zase...

Jsem rád v tichých komnatách s vážnou hudbou Pryč, vy brigády radostné!

Je jaro a já cítím, že brigáda se blíží. Těším se. Vždyť se přece říká, že člověk něco musí dělat. Já to tak mnohokrát slyšel. Nevím sice proč, ani nevím jak. Dělat nad blátem, pod blátem i v blátě. Projíždět se na velbloudu. Sedět mezi jeho hrby a nechávat písek pouště - ať nás štípe do očí! Vdechovat Saharu. Toužit po oázách. Být Tuaregem!

Říjen, listopad. Začínalo se v pondělí po poledni. Úterý a středu se pracovalo celý den, končilo se ve čtvrtek kolem poledne. Taková byla pracovní doba u geodézie.

Podběl je už dávno venku. Syn ho natrhal a v taštičce přinesl domů. Teď ho máme sušený a děláme z něho čaj. Často za mnou chodí jeden přítel. Ones také přišel. Zaklepal v osm hodin večer. Když k nám vstoupí, motá se a točí do kolečka. Nabídl jsem mu čaj z podbělu. Přijal. Popíjel. Bylo už k půlnoci. Najednou vyskočil a ohmatával si hrdlo. "Já se dusím." Omakával si rty. "No podívej se, jak je mám oteklý, no to není možný, to ten čaj." Nevěděl jsem, jak mu mám pomoci. Nařikal a motal se v naší kuchyni osvětlené zářivkou. Pysky měl naběhlé. Vypadal jako černoš. Dusit se naštěstí přestal, ale vylekal mě až až. Byl to jeho první a poslední čaj z podbělu.

Když ho já piji, v duchu si říkám, že piji

jaro. I když chutná hořce a vlastně mi ani nechutná, piji jaro. Venku je ještě zrádně. Studené teplo. Zrádně, ikdyž je jaro.

Přišel mi dopis. Stálo v něm:

v Praze 11.3.1988

Ahoj Milane,

obracím se na tebe, protože jsi mi loni na podzim říkal, že bys s námi možná letos opět dělal. Budu mít přidělenou lokalitu v jižních Čechách ohraničenou zhruba městy J. Hradec, Veselí n. Luž., Pelhřimov a Telč. Jestli tě ještě nepřešla chuť, napiš mi na adresu (následuje adresa hlavního měřiče). Předpokládám, že začneme hned po velikonocích tady v Praze v Šárce na týden. Pokud bys měl možnost tu někde přespávat, moc by mi pomohlo, kdybys tu byl s námi. Každopádně mi napiš, jak se rozhodneš. Pro jistotu ti posílám potvrzení pro doktora.

Tak ahoj. (podpis hlavního měřiče)

Měl jsem z dopisu radost. Nezapoměl na mě. Bude se dělat v překrásné krajině jižních Čech. V Pelhřimově jsem se narodil a prožil tam dvacet ~~let~~ pět let svého života. Již pět let bydlím v severních Čechách. Alespoň na čas se vrátím v milované, rodné kraje.

Manželka s brigádou souhlasila, dokonce byla ráda, že budu pracovat. O mé brigádě jsme zpravili i naše nejbližší příbuzné.

Těšil jsem se.

Paní doktorka mi práci povolila na tři měsíce. Hlavnímu měřiči jsem odepsal, že nastoupím, že mám zájem a že si v Fraze nocleh opatřím.

Od hlavního měřiče jsem dostal další dopis:

v Praze 29.3.88

Ahoj Milane,

tak jestli se ti to povede, přijed v úterý po velikonocích, tj. 5.4. po 7. hodině na Letnou k budově Národního technického muzea. Nejlépe dvě stanice tranvají z metra "Hradčanská"(A) směr Holešovice (stanice Kamenická), nebo opačně z metra "Vltavská"(C) směr Letná 3 stanice. Sídlíme přímo v budově NTM, v jeho levé polovině. Musíš tedy vejít do správných dveří a vyjít do 1. patra, č. dveří 107. Nezapomeň potvrzení od lékaře. Na viděnou se těší (podpis).

5.4. po 7. hodině. Samá čísla. Jsem vázán. Svázán do kozelce s čísly. Magie. Závislost. Pracovní doba je určena číslem. Někdo v 6, jiný v 7, další v 5. Ale co když žádná čísla neexistují a my žijeme v klamu? Matematika je nádherná věda Logická rozumová záležitost. Pro mě absolutně nelogická zašnodrchanost. Nemám pro ni bunky. Ve škole jsem ji nenáviděl, hořel jsem k ní nenávisť. Ale změnilo se to. Číselná mystika. Pýthagoras. Kodex ctnosti. 5 4 7. Můj vztah k matematice se změnil, ale nadále jí nechápu a je

mi cizí. Tak jako všechno.

Jsou velikonoce. Jedeme k rodičům do Pelhřánova. Bydlí tu moji rodiče a má sestra s rodinou. Bydlí tu rodiče mé ženy a její sestra s rodinou. Máme tu známé. Naše děti se sem těší. Mají tu babičky a dědy. Dostanou sladkosti. Jsou tu rádi. Moji rodiče tu mají chatu v lesích. Jezdíme tam.

Je zde veselo i smutno. Dvakrát jsem byl na ranní mši svaté. Dříve jsem na bohoslužby nikdy nechtěl. Kostel byl plný. Kázání se mi velmi líbilo. Hned po velikonocích mám nastoupit do Prahy a vykonávat práci pomocníka. 5 4 7. Při tomto pomyslení mě jímá úzkost. Nosit tyč, nikdy starosti žádné. Téměř.

Macecha senkla rty. Přísná. Zlá. Usmála se.

Manželka souhlasí. Jeď do Prahy a vydělej peníze. Důchod je málo, nestačí. Neboj a jeď. Já už se tady postarám sama. Sama. Je hodná. Tak jo. Napsal jsem si na papírek adresy pěti lidí, u kterých bych mohl přespát.

Rodinu jsem opustil v úterý 5.4. brzy ráno. Odjížděl jsem ve 4.45. Autobus plný. Spacák jsem položil na schody a posadil se na něj. Byl tu průvan. Měl jsem velkou rýmu a necítil se ve své kůži, nýbrž v kůži člověka zeslabe-

ného. Řidič autobusu jel velmi rychle. Líbilo se mi to. V prudké zatáčce ~~prk~~ předjel další autobus. Bylo to riskantní. V Praze je zácpa. Uzavřeli jednu z hlavních dopravních tepen. Tříproudové stojící kolona aut. Popojedeme a opět stojíme. Ko-
nečně jsme na autobusovém nádraží.

Musel jsem na záchod. Nejbližší byl v podchodu metra. Prkýnko jsem důkladně obložil svým toaletním papírem. Dostavila se úleva. Stěny i dveře záchodu jsou hustě popsané. Čtu:

Vidím město rudé
posrané a chudé
nad ním hvězda pěticípá
pod ní český národ chcípá

Až ty hvězdy jednou zhasnou
bude Praha opět krásnou
Buďme všichni z oceli
ještě nejsme v prdeli

Na zádech mám hnědý batoh, v ruce spacák a igelitovou tašku s jídlem. Jsou v ní vejce, řízky a chleba.

Stará Praha je stále mladá a svěží. Něžně dýchá, oddychuje. Fosiluje. Jsem sám. Vajíčka v tašce jsou obarvená. Můj synek je vykoledoval o velikonočích. To jsme byli všichni pohromadě. Jakoby jste mi umřeli a já osiřel. Jako bych umřel a vy zůstali sami.

Otevřel jsem dopis a čtu v něm rady, kterak se mám správně dostavit na pracoviště. Už se netěším. Je po radosti.

Dorazil jsem včas. Hlavní měřič mi podal ruku

a řekl: "Jsme všichni." Potom donesl k podepsání šest velkých archů papíru. Byla to má smlouva s geodézií. Šestkrát jsem podepsal. Při podepisování se mi do srdce zabodávaly šípěčky ústí. Podepsal jsem dobrovolně? Nebo snad nějaké neznámé síly? Anebo že by mě do práce donela finanční situace? Nikdo mě k podpisu nenuťil? Kdykoli se člověk podepisuje, sardí to čertovinou. I přes pocit, který mě stísnoval, byl jsem pevně rozhodnut smlouvu dodržet. Ale čas a okolnosti všechno mění. Závažné důvody: hodíme ho třeba do vody s balvanem kolem ramen, no a když bude na dně rybníčku utopený, jak bude moci smlouvu dodržet? Zůstane jen šest podpisů a otisky prstů.

Nastoupili jsme do auta a jeli do okrajové části Prahy - na Šárku. Je zde trasa, na které začínají práce všechny měřičské skupiny místní geodézie. Je to trasa zkušební, průbovací. Výsledky měření se potom porovnávají, odchylky nesmí být. Je mi zima. Poprchává. Silnice je mokrá, tmavá, lesklá. Náš úkol spočívá v tom, že přeměříme nivelační body. Je nás pět. Hlavní měřič, která hledí do nivelačního přístroje a přenáší ho na rameni; zapisovač, který zapisuje to, co hlavní měřič řekne; já ještě s jedním pánem, asi šedesátiletým, chodíme s tyčí a poslední pomocník přidržující velké, plátěné paraple nad hlavním měřičem, to proto, aby mu

nenamokl přístroj, anebo do něj nesvítilo sluníčko. Jsme vsichni. Jdeme údolím Šárky. To levé straně jsou baráčky a domy z první republiky, po straně pravé potok a za ním vysoké, ostré skály. Čas se vleče. Hlídám bublinu, držím tyč, každou vteřinu práská bič, chci být pryč.

U koho dnes budu spát?

Blíží se se k viaduktu. Močím pod ním a nade mnou elektrická železniční dráha, nad ní mraky, vesmír. Po trati projíždí vlaky směrem na Děčín, Drážďany a zase zpět do Prahy a odtud dál do Světa.

Mitropa, Wien, Franz - Josef...

Hlavní měřič ukončuje práci. Jedeme na oběd. Moji čtyři spolupracovníci jdou do restaurace, jen já zůstávám v autě, protože mám v tašce řízky a pelhřimovskou dvanáctku. Koblíky jsem přikoupil v protějších potravinách. Ukázalo se sluníčko a svítí do auta. Hřeje a mně je hezky. Pochutnávám si. Pohoda. Klid. Auto stojí na parkovisti proti hotelu Internacional. Sleduji pohyb před hotelem.

Kde budu dnes spát? Mám pět adres, mohu si vybrat

Opět pracujeme. Stoupáme do prudkého kopce kolem stadiónu Julisky, na kterém hráči právě trénují. Tyč stavím na železné body, které jsou umístěné

uprostřed úzké silničky. Sluníčko svítí, ale fouká studený nárazový vítr. Pobolívá mě hlava a mám rýmu. Necítím se dobře.

Na rovinách postupujeme rychle protože je tu malé převýšení a proto mohou být naše rozestupy veliké. Do kopce lezeme pomalu, rozestupy jsou krátké. Auta jedoucí po silnici musí zastavovat a čekat, až hlavní měřič dokončí úkon - dvě, tři minuty.

Pod námi Praha. Praha krásná. Ona nemůže za to, kdo v ní bydlí, kdo v ní vládne. Praha je samostatná. Nikdo jí nevládne. Jen lidem v ní bydlící je vládnuto. Oni jsou ovládáni. Praha sama stojí mimo. Je opuštěná.

Postupujeme zvolna do kopce a v našich patách jde další skupina, podobná naší, jen s tím rozdílem, že jejich hlavní měřič je vybaven novějším měřicím přístrojem, a proto nás dohání. Už nás předešli a řítí se dál ve velkém spěchu. Věkový průměr této skupiny je daleko vyšší než náš, protože ji tvoří muži, kteří jsou již ve starobním důchodu.

Vystoupili jsme na kopec a ocitli se ve vilové čtvrti. Je tu klid. Má tyč strní strnulá a lysá k oblakům. Jsme u malého lesíčka a hlavní měřič dává pokyn: "Ukončit práci."

Já to v této chvíli ještě nevím, ale práci ukon-

čují už ~~ixvixix~~ natrvalo.

V zahrádce za plotem na nás štěká tlustý, nehez-
ký buldok. Ne buldok, ale buldog. Jeho panička,
pracující na zahradě, mu říká: "Hodnej. Hlídej,
hlídej. Hodnej." A pes štěká jako pomínutý. Pa-
ničce může být tak čtyřicet let a je hezká.
Jedeme na své stanoviště před budovu NTM. V autě
hovořím s pomocníkem, který celý den přidržíval
paraple. Je mu 24 let, blondák podsadité postavy
Dovídám se, že je v částečném invalidním důchodu
a že trpí epilepsií.

Na stanovišti si před autem, na ulici, převlékám
kalhoty. Hlavní měřič se s námi loučí pozdravem
a říká: "Tak zítra. Zase po sedmé."

Začínám se toulat. Je mi smutno. Metrem je-
du na první adresu, kterou mám uvedenou na papír-
ku. Zvoním a nikdo neotvírá. Zvoním. Zvoním.
- Nic. Zřklamán odcházím. Jsem unaven. Bolí mě ce-
lé tělo. Musím se někde odpočinout. Sednout si.
Kde jinde, než v hospodě? Jsem na Žižkově a tak
jdu do žižkovské hospody. Je plná, ale mám štěst
Točí se tu desítka. Jsem tomu rád. Dávám si dvě.
Pivo je dobré. Servírka má na sukni z obou stran
rozparky až nahoru. Je středních let, vysoká, ro-
bustní postavy. Její stehna jsou mohutné kýty
sviní.

A pak se toulám dál a na další adresy chci

zajít až později. To proto, abych tam už teď, tak brzo, neotravoval. Najednou si uvědomuji, jaká jsem přítěž. Spát u někoho v bytě, v jeho ~~in-~~ soukromí. Kdyby měli půdu, nebo seník - tam by mi přespát nevadilo, ale někomu přímo v jeho soukromí, v jeho intimitě. Lomcuji se mnou obavy. Najednou mě napadá: co kdybych ješ domů? Domů! Lehnout si do své postele! Cítím, jak se mi do prsou vlévá blažený pocit. Nechávám ho přitékat tím, že si dál představuji domov. Kochám se tím.

Ale co smlouva? Co hlavní měřič? Co řeknou moji rodiče a rodiče mé ženy, vždyť byli rádi, že jsem konečně nastoupil do práce! Co řekne žena, až mě uvidí opět ve dveřích? Pomyslí si o mě, že jsem slaboch a přestane mě mít ráda. Ne, to rozhodně nemohu dopustit. Musím to vydržet. Musím se přemoci a splnit svou povinnost. Ale opět myslím na svou postel, na děti, na domov a znovu cítím blaženost, vysvobození. Svádím vnitřní boj a bloumám ulicemi starodávné Prahy. Již je tma. Náhle stojím na Karlově mostě. Vidím mihotavé vlnky Vltavy, zářící Hradčany za nimiž se klene černá temnota. Sním. Ze sna mne vytrhává malá postava jdoucí po mostě s hlavou vztyčenou vzhůru, hledíce ke hvězdám. Je to velká náhoda. Můj nový přítel Massimo Stefano Russo. Seznámili jsme se asi před čtrnácti dny v jedné hospůdce na Malé straně. Je ubytován na studentské koleji

Větrník v Petřínách a rozšiřuje si tá vědomosti. Profesor filosofie a sociologie. Máme podobné názhledy na kulturu, náboženství a snad i na život. (V den našeho seznámení jsme spolu přelezli zeď zavřeného židovského hřbitova na Olšanech a navštívili hrob Franze Kafky. V tichosti jsme uctili jeho památku. Franz Kafka je jednou z nejoblíbenějších osobností mého přítele.)

Jsem velmi rád, žež Massima teď potkávám. Nejsen sám. "Bier, bier?", ptá se a ukazuje, jako že zvedá půllitr. Jdeme. Vede mě do jemu známé hospůdky na Malou stranu. Bolí mě hlava. Objednává pivo. Hovoříme naší řečí, které by nikdo nerozuměl, protože jí nerozumíme ani my sami. Ale cítíme plné porozumění. Najednou někdo hraje na klarinet dojímané melodie a já už jsem plně rozhodnut že jedu domů. Pane Berka, domů, domů! Svůj vnitřní báj jsem vyhrál. Rozhodl jsem se pro domov a ne pro povinnost.

Klarinet hraje a dojímaná. Připomíná mi dětství. Podobné melodie hrával na klarinet můj o osm let starší strýc. To jsme ještě bydleli všichni pohromadě u babičky.

Hovoříme. Dostáváme se k výtvarnému umění. "Já také trochu maluji. Právě jsem dokončil ojl," říkám. Přítel ho na mě chce. Souhlasím. Potom mě zve do synagogy na oběd. S radostí přijímám a na oplátku prohlašuji: "Ten bild, ten ojl, ti dám. Dar." ▲ ukazují rukou od sebe k němu.

Massimo se směje a říká: "Já dar" a ukazuje rukou od sebe ~~ke mně~~ mně, "Walter Benjamin, buch." Smějeme se a domlouváme na příští středu. Schůzkou smlouváme uprostřed Karlova mostu.

(Sešli jsme se v určený čas. Poobědvali na Josefově v synagóze a předali si tam "dary". Dostal jsem knihu od Waltera Benjamina Dílo a jeho zdroj. Massimovi jsem předal "ojl". Ukázal jsem mu i své fotografie židovských ~~hrobů~~ náhrobků a tuší pomalované plátýnko nalepené na dřevě. Projevil o věci zájem. "To ne dar, to prodám" a navrhuji Massimovi, ať si zvolí cenu. Nechce. Abych ji udal já. Dlouho se handrkujeme. Dává mi tužku, abych cenu napsal. Jsem v pokuse-
ní. "Ne, ty napiš" a dávám tužku jemu. Nechce. Sedíme v židovské synagóze, připadám si jako neschopný žid. Nakonec píšu cifru, myslím že dost vysokou. Massimo se směje a přidává stovku navíc. Nechci, ale on je nekompromisní a stále se směje.)

Klarinet hraje, je pozdě v noci a my se loučíme. Objímáme se. Přátelství. Ne povrchní, ale takové, na které se nezapománá.

Všechny autobusy jsou pryč. Zbývá vlak. Na hlavním nádraží se dovídám, že můj vlak vyjíždí v 0.58 z Vysočanského nádraží. Blíží se půlnoc. Dva příslušníci mi ochotně ukazují cestu. Ná-

draží Vysočany. Čekám a se mnou v čekárně další dvě individua. Můj vlak je přistaven. Jedu. Blouzním. Nevím, kde jsem. Víím, že mám přestoupit v Bakově. Všechna míjená nádraží mi připomínají Bakov. Nemám náladu budit těch pár pospávajících pasažérů v našem vagóně a ptát se jich. Opět nějaké nádraží. To musí být Bakov! Vlak zastavuje. Zenu se ke dveřím. Otvírám. Vlak se rozjíždí. Zmatený váhám. Mám vystoupit? Je to Bakov? Stojím na schůdkách, vlak nabírá rychlost. Je to nebezpečné a dostávám strach. Na zádech mě tíží batoh a vruce překáží veliké desky. Na opuštěném nádraží vidím jako ve snu výpravčí - anebo přízrak? Neznámá síla mě nutí skočit, bojuji s ní a vracím se vyčerpaný zpět. Byl to Bakov? V našem vagónu všichni podřimují. Jsem neklidný. Jdu do druhého vagónu a tam nalézám vousatého mladíka, který v těchto těžkých hodinách něco čte při slabém osvětlení. Před ním se na protějším sedadle opírá velká torna. Táhne se ho, kdy bude Bakov. "Bakov. Ten ještě není. Asi pátá stanice." Děkuji a jsem uklidněn. Co bych si počal, kdybych vystoupil? Pozorně kontroluji každou stanici. A pak vystupují na správném nádraží. Další vlak mi jede až ve 4.28 Mám skoro dvě hodiny čas. Čekárna je čistě vytřena. Je v ní jeden čekající, který vzbuzuje mou lítost. Je osuntělý a opuštěný. Sedí zády k topeníhlavu položenou na rukou, ruce na stole.

Rozbaluji spacák a s úlevou se do něj ukládám. Je to slastný pocit. Usínám. A pak město ve kterém bydlím. Je před šestou hodinou.

V okně naší kuchyně se svítí. Žena se chystá do práce. Klepu na dveře. Bydlíme v paneláku a zvonky již dva roky nezvoní. Žena je překvapena. Pozorují na ní zklamání a hlavně únavu. Prý se vůbec nevyspala. Neležeka ve své posteli, ale v pokoji dětí. Jsem unavený a plný zmatku.

Kde to vlastně jsem? Vždyť mám přece nastoupit po sedmé hodině do práce. Ale ne tady, ale před budovou NTM v Praze.

A to jsem se tolik těšil!

Jsem sám se sebou nespokojený, ale někde v hloubi duše pociťuji jiskřičky klidu. Jako bych slyšel čísi hlas, který mě přenáší do dětství a zpomaluje. Už je to zas tady - přestárlé, naivní a plaché dítě. Nesplnil jsem, co jsem slíbil a nedodržel svých šest podpisů. Ale jsem doma. Jedám a píšu korespondenční lístek:

Mé zachování se vůči Vám je přinejmenším nehoráznost, drzost a vrcholná neslušnost - mám na mysli to, že jsem nepřišel do práce. V Praze mi vybuchl nocleh, bolela mě hlava a ~~spatně jsem se cítil~~. bylo mi špatně. Omlouvám se za své obohé jednání, ať máte hezké počasí a práce se Vám daří. Stydím se Vám kdy přijít na oči.

...

I V A N K A

LXXIXI

jakýsi den který nastal
nepřinese nic dobrého
v jedné nestřežené chvíli
se dozvíte spoustu věcí
které se potom budete marně
snažit zapomenout
jste dvacetiletá dívka
před několika dny jste porodila
své první dítě
muž který právě kouří
ve vedlejším pokoji
je váš manžel
a právě vám řekl že se zamiloval
dů jiné dívky
dny které teď přejdou
vám ublíží oběma
a ač jste je ještě neprožila
už teď cítíte jejich
kořenové baly v hlavě

krajina je lehce zamžená
 mlha se ještě nevyhoupla
 z roklin a číhá
 na potníky už beztak
 svedené z cest
 někde na samém úpatí
 téhle mlhové hory
 stojí dům
 červená střecha obílené zdi
 muškáty zasazené teprve včera
 za krásného slunečného dne
 dívka která patří jen
 vám věší prádlo
 šnůry jsou prověšené
 trochu nepořádně jste je ~~na~~
 upevnil
 v domě je všechno útulné
 na stole už čeká talíř
 s polévkou
 měl byste si pospíšit
 aby byla ještě horká
 krok který jste tak překotně
 udělal vás donutil
 protřít si ₁ oči
 mlha už zmizela

dlažba je vlhká
 ostré hrany kamenných
 kostek drásají
 chodidla
 jsou dva
 a ani jeden není
 šťasten

byla láska a již není
 hrom jí zatlouk do kamení
 do kamení do tvrdého
 cos dostala od milého

pot na rukou stéká
 prsty kloužou
 držíme se
 ne ze zvyku
 ze lži

cos dostala musíš mítí
 jinak musíš odejítí

doteky zchuataných
 peřin
 ústa oči prsa tváře
 ústa oči prsa tváře
 ne ze zvyku

zatoč se milá nad vodou
nad tou svou láskou nevěrnou

ó milý - kdo by v tobě hledal
spásu

už nějakou dobu
se díváte na hodiny
je to dar vašeho otce
krásně vyřezávané
pendlovky zdobené zlatem
v bytě jich máte několik
čekáte na jakéhosi muže
se kterým žijete
již přes dva roky
opět se opozdíl
nijak se nezlobíte
spíš pociťujete určitou
úzkost z jednoho okamžiku
neustále přemítáte
jak se bude tvářit
až vstoupí do dveří
jak proběhne
a jak se zkončí
zbytek tohoto dne

G u l a s c h -

Z P R Á V A O S L A V N O S T N Í

P A M P E V L K S E S S I O N 3

Na 25. červnu 1988 byl svolán slavnostní sjezd příznivců, čtenářů a autorů Pampevlka u příležitosti vydání 3. čísla, a to tentokrát pod názvem Pampevlk Session 3. Na všechny strany světové rozléhalo se volání redaktorů zvoucích na slavnost všechny lidi dobré vůle. Byly rozeslány pozvánky ke kterým byl i přiložen program, čítající deset čísel té nejlepší zábavy, kultury a poučení.

rání redaktoři, velmi se těšící a s rozehvělým srdcem očekávající na tuto velkou událost, již dlouho předtím usilovně pracovali na přípravách, pili pivo, skládali verše a tak podobné.

Pozvání přijalo pět přátel, kteří se sešli v odpoledních hodinách v areálu loveckého zámečku rodu Ciciů ve Stružnici. Občerstvení plné mnohých vybraných orientálních chutí bylo servírováno na mahagonové stolečky, jež byly postaveny na krátké střížený trávník a po monstrózním alegorickém naražení soudku výborné desítky (mr. Gulashc a sir Cicio) zahájil

session svým projevem redaktor Gulasch. Nutno říci, že se svého úkolu zhostil s finesou Cato-
na a se stoickým klidem promluvil ke přítomným
sedmi posluchačům tak, jako by jich byl tisíc.
V nastalé srdečné atmosféře se všichni rozsadi-
li na trávník do jakéhosi kruhu, pouze excentric-
ký básník Milan neodolal lákání houpačky, naxkta-
níž se pak pohyboval ovzduším s vážnou, zamy-
šlenou a mlčenlivou tváří.

Ostatní literáti se pustili s vervou do velmi
živé debaty, které dominovala jediná žena sje-
zdu, Mirka, přioděná do neodolatelné nazelenalé
večerní toalety. Důkladně rozebrány, přetřeseny,
nakousnuty, vysvětleny, zavrženy, vyzdviženy
a opomenuty byly nejrůznější náměty a témata,
jako například ekonomika, rozvody, rekonstrukce
kostelů, chátrání kostelů, literatura, politika,
kritika, noetika, historie, ateismus, teismus...
Mirka vyprávěla nesčetné množství příběhů z mlá-
dí s poučnými pointami.

Sklenice cinkaly jako zvonečky vyrobené
z křišťálu, vzduch voněl oním specifickým chme-
lovým aromatem léta, pípa syčela jako had.
Ve vlahém podvečeru zněly básně i povídky a pa-
novala dobrá nálada.

Do diskuse vtažený poeta Milan pozapoměl
na houpání a opřel se do slov posilujíc se mo-
hutnými doušky zlatavého moku. Radla již tma,
spisovatel Cicio dovednými pohyby zažehnul malý

oheň, jenž svými pablesky démonicky ozařoval Milanovu hovorem a argumentací zaujatou tvář. Pronikání do tematiky filosofické otázky po smyslu práce na několik okamžiků zbavilo řečníka smyslů a namísto ten večer obvyklé intonace lidského hlasu zazníval místy až neandertálský řev a chechot a došlo též k fyzickým kontaktům mezi rozzuřenými literáty.

Nakonec však spor utichl všeobecnou vyčerpaností, která s ohledem na pozdní noční hodinu nebyla něčím neobvyklým.

Sjezd byl v dobré vůli ukončen a všichni se rozešli s vědomím dobře využitě noci.

Závěrem bych chtěl tedy pozvat všechny čtenáře na sjezd další, který bude ~~1933~~ v.aa ohlášen a jenž bude jistě ještě vydařenější než tento.

R E N Á T A

P o e s i e

...

Ve sklepích jim běhaly krysy
 Ale na popraskaných zdech visely
 Hrdě se vypínající hesla
 Bílá písnička na rudém plátnu
 Popraskané žilky v bílých očích
 Dávaly tušit že málo spí
 Samota táhnoucí skoro až na ulici
 Dávala tušit že se málo milujou
 Znamení vypálené v jejich panenkách
 Dávala tušit že mají strach
 Strach dát životu novou tvář
 V čem by asi žil?
 Ptávali se jeden druhého
 Mlčeli a neodpovídali
 Jen se otočili jeden ke druhému zády
 A usnuli
 A jednoho večera usnula s nimi
 I láska
 Neměla více síl

Z i m a

Sníh krouží
 Kolem mého já
 Je nadvakrát
 Sníh
 I já
 Černý a bílý
 Snad chápeš
 Ale raději nic neříkej
 V tom sněhu
 Mě stejně není
 Vidět

N a r o z e n í n y

Už jsme to oslavili
 Stihli jsme úplně všechno
 Jen jedno ne
 Pochopit sami sebe

Dnes už jsou všichni pryč
 Na stole nepořádek k zbláznění
 Zbytky jídla osychají na talířích...
 Falešné slzy osychají ve falešných očích
 No jo
 Už mi táhne na prvních cet

M i l e n c i r o k u 1 9 8 8

Nemilujeme se
Protože nemáme kde
Nemluvíme spolu
Protože nikdy nejsme sami
Protože vždycky je někdo v doslechu
Nehádáme se
Protože není jediný problém
Který by nás bolel víc než
Beznaděj Slepá beznaděj
A tak se jen letmo dotýkáme
Očima a konečky prstů
Vlastně už nevíme jak vypadá
Tělo toho druhého
Ale věříme
Protože věřit znamená přežít
Věříme
Protože nevěřit znamená umřít
Věříme
Že jednou přijde ta doba
Kdy nebudete milenci z parků a ulic
kdy otevřem brány ráje
A spočineme v tichém objetí
Pod jabloní která právě uzraje

INKASISTKA, PAN KÁBR
A BOLAVÝ ZUB

Když jsem znovu spatřil pana Kábra, polila mě hrůza. Asi jsem ho minule málo zatloukl. Myslel jsem si, že se změní na netvora a vrhne se na mě, ale on mi povídá: "Vidíte, bolel mě zub, ale vrazil jsem si špendlík do obočí, tak přestál." A opravdu, mezi hustými štětinami, které tvořily páně Kábřovo obočí, prosvítala bílá hlavička špendlíku.

Pan Kábr se vůbec dnes vyfešákoval. Šortky s jednou kšandou měl čerstvě vyprané, na obrovských chodidlech španělské sandály. Chvíli jsem se na něj s uspokojením díval, pak mi došlo, že se určitě zeptá na inkasistku a to bude průšvih, co mu odpovím. "A kde je dneska inkasistka?" zeptal se pan Kábr.

"Ále, kde je, tam je, máte pěkné španělské sandály," zkoušel jsem to zamluvit.

"Nezkoušejte to zamluvit, kde je dneska inkasistka?" naléhá pan Kábr a začíná rudnout.

Každou chvíli se změní na netvora a začne mela, napadlo mě. "Nó, ona šla - dneska šla," protahoval jsem jak jen jsem mohl, abych tu proměnu na chvíli ještě zbrzdil.

A jak jsme tak stáli proti sobě, vytrhl jsem mu rychlým pohybem špendlík z obočí, pan Kábr zařval a chytil se za tvář.

p o š e t i l o s t

... ani tak
že se na nás dívá
zároveň naše šílenost i moudrost

- i tak podléháme milování
a milosti
a věříme že nás zachrání čtyřlístek
z luk
ještě nenalezených...

p ř e s ý p á n í

Roztrácení

je zároveň nalézáním

a naše odcházení

jsou návratem dávno

před prvním krokem

Jen o vlas méně je nás

a o hrst bílých písků

po kapsách

z divných cest

více

n o č n í n á v r a t

Místo kde jsme nyní
je mrazem i horkostí zároveň
a přání dostat se sem
bylo palčivostí
zrovna jako odejít
 odtud

Tak nestání
je souvislou řadou protimluv
 a ženské proměnlivosti
jdoucí z prostoru do prostoru
přes místo kde je ticho
 a čekají oči

v z t a h y . . .

Ruka zastavená o pohlaví
nás prozradí
- i sny otvírají dveře ložnic
v cizích domech
aby měly účast na slasti
Narůstajív nás velké oči
zapomenutého...
až k okamžiku bdění
pod vahou těla
které nemlčí
i když mlčí...

C i c i o : B Ě Ž E C Z M L H Y

K 1.

Probudila mne hrozná zima, a snad také i velice zvláštní hluk, sice nijak silný, ale o to pronikavější. Jakési skřípění, vrzání, či vzdálené úpění...

Otrásl jsem se a marně se pokoušel rozpomenout se na podivný sen, když do ticha znovu proniklo to nepříjemné skřípění. Pohlédl jsem do koruny stromu, starého, mohutného a truchlivě nehybného dubu, aby se vytratily poslední zbytky naděje, že zvuky z jeho nitra...

Chvilí jsem tak zůstal ve stavu jisté strnulosti, již narušoval pouze můj zimní třes a slabá vůle k soustředění vědomí na pocit, který ve mě vyvolal sen, ale i ten jakoby byl ukryt kdesi uvnitř dutého kmene, a čím více jsem se pokoušel jej znovuvyvolat, tím více se mi vzdáloval... Nezbyvalo než se vydat starou cestou domů. Po několika metrech jsem však zaslechl kroky. Kroky, které spíše než chůzi připomínaly nepravidelný, nervózní klus. Jakoby za mnou někdo pospíchal.

Ohlédl jsem se, ale spatřil jsem již jen temný xxí stín ztrácející se v lese.

2.

Dnes jsem si nějak pospíšil. Vskutku, za celou řadu týdnů, kdy chodím stále na totéž místo, nikdy jsem ještě nedorazil před západem slunce. Doufám totiž, že právě tudy musí projít...

Připadám si tak trochu jako hráč, který se stále rostoucími vklady neztrácí, ale naopak posiluje naději (a hlavní podíl na tom mají především opakující se neúspěchy), že ne-li dnes, zcela jistě : zítra přijde jeho chvíle.

Chvíle? Ano, byla to opracdu chvíle, když jsem ji poprvé (nebo naposledy?) spatřil. Hleděl jsem na ni z okna jedoucího vlaku; kráčela právě po této cestě. Cosí mi však napovídalo že muž, kterého jsem ~~xxxx~~ v její blízkosti zahlédl, ji ani tak nedop.ovázel, jako pouze míjel, že náhodou šla kolem, když on tudy probíhal? Ano! Doufal jsem v to! Ale... Ikdyž snad ano, snad by to mohl být on ale že až včera? Ne, vždyť jsem ho vůbec neviděl.

Usadil jsem se co možná ~~xxxxxxxxxxxx~~ nejnepohodlněji, abych snad znovu neusnul, opřel jsem se o ze země vyrůstající kořen a pátral pohledem po lesní cestě a jejím okolí.

Znovu ~~na~~ me začala doléhat únava; víčka se mi sama zavírala (právě takové pocity má asi umírající, když se chce na svět podívat konečně smířeným pohledem, ale nedočkavci mu bezohledně zatlačují oči), když - stejně jako včera - zaslechl jsem z dále přibližující se kroky. Zdálo se mi

však, že dnes jsou poněkud pravidelnější, klidnější nebo snad jistější, a to mě uklidnilo a dodalo mi odvalu, kterou jsem potřeboval.

Běžec se stále přibližoval; nevydržel jsem to a vyběhl mu vstříc. Již jsem se ocital v jeho těsné blízkosti, když nečekaně odbočil jakousi uzoučkou stezkou a ztratil se mi v lese. Stačil jsem si však všimnout, že stejně upřeným, ale poněkud bezvýrazným pohledem snaží se pochopit mou opakovanou přítomnost. Rozeběhl jsem se za ním a stále ještě věřil, že se zastaví a prohodí se mnou pár slov, která (hlas je přesvědčivý) mne zbaví mučivé nejistoty a ujistí mne - o skutečnosti jeho existence. Běžel však dál, aniž se ohlédl.

Zcela vyčerpán jsem se zastavil; neznámý se ztratil v dálce. Hlava mě bolela k prasknutí - jako by cosi ještě těžšího dosedlo mi na mozek. Na čekání jsem na okamžik zapomněl, ale záhy jsem se vzpamatoval. Pohlédl jsem na neznámé místo, a bylo to tu znovu.

Bezpříčinná úzkost, bez které jsem si již nedokázal představit svůj dosavadní život; stálé a nikdy nepolevující hučení v hlavě, důsledek, či snad pravá příčina mého stavu?

3.

Další den byl deštivý. Těžké, temné mraky, neuvěřitelně nízko se plížící nad zemí, vše požírající a stále rostoucí stíny, z nedalekých bažin stoupající hustá mlha, snažící se postupně sevřít do svých nemilosrdných paží celou vesnici i s nedalekým nádražím, a nakonec i vzdálené lesy, připomínající černé krátery...

Byl jsem jako ve snu; svoji přítomnost na místě jsem si uvědomoval pouze díky vnitřnímu napětí, stále se stupňujícímu.

Několikrát jsem si byl již zcela jist, že v dálce slyším kroky a pravidelný ~~xx~~ dech běžce, ale vždy když jsem vyběhl na cestu, spatřil jsem pouze černé kaluže, ztrácející se v pohyblivé mlze a v hustém dešti...

Nemohl jsem již vydržet tu strašnou, mučivou bolest, vycházející odkudsi z temene hlavy, a rozběhl jsem se po cestě; právě tudy, kde se mi včera ztratil podivný běžec.

Běžel jsem již dlouho, když mne překvapila skutečnost, že nepociťuji vůbec žádnou únavu! Bylo mi již zcela lhostejné i to, že nevím, kudy a kam vede cesta, po které jsem se jako smyslů zbavený vydal, a neokázal se zastavit, abych se v klidu zamyslel, zda by přece jen nebylo lepší vrátit se a...

Jako blesk mnou projel hrůzný úlek! Není přece možné, abych byl znovu na Místě! Ne! Rozhodl

jsem se bez jediného zastavení, bez jediného oh-
 lédnutí proběhnout a... Náhle se z mlhy přede
 mnou vynořila postava. Zprvu jsem si myslel, že
 se jedná o běžce, ale čím více ~~xx~~ jsem se přiblí-
 žoval, čím rychleji jsem postavu doháněl, tím
 více jsem nabýval jistoty, že se jedná o ni.

Ona!

Vědomí, že postava, kterou právě míjím, že je to
 ONA, byla děsivá; její tiché kroky, ve kterých
 zanikal můj sípavý dech, stále zesilující, že je
 již slyšet jenom je, jako bych poznával - ano -
 je to ona!

V tu chvíli, v té tisícíně okamžiku, kdy se střet
 ly naše pohledy, věděl jsem již, že se zastavit
 NEMOJU. S ještě větším zoufalstvím rozeběhl jsem
 se a na svých zádech pocítil upřený pohled nic
 nechápajících očí.

Nedaleko za lesem ozvalo se houkání právě projí-
 ždějícího vlaku.

(1984)

VOJÁCI

Naše vojsko, naše zbraně,
to jsou míru pevné dlabě!
Zaspívejte vojáci,
o boji a o práci!

A vojáci jako ptáci
zpívají nám o své práci,
nejraději notují,
že jen za mír bojují!

Naše armáda vždy hájí
to, na čem se namáhají
lidé v polích, továrnách!
Boháči z ní mají strach!

POCHOD

Vlaj, prapore, vlaj!
Bubnuj, bubeníku!
Brzy bude máj!
Radost mladých šiků!

Pionýři vyšli
dneska na brigádu!
Bubeníku, bubnuj!
Ať stačí ti vzadu!

Bubnuj bubeníku!
Vyubnuj zvuk ryzí!
Kdo jde příliš rychle,
tém ostatním zmizí!

Bubeníku bubnuj!
Jako před útokem!
Abychom šli dĚ své práce
všichni stejným krokem!

Vlaj prapore, vlaj!
Nad mladostí šiku!
Brzy bude máj!
Bubnuj bubeníku!

M A R E K - B é h e m d n e

P ř í c h o d

otevřená brána
pohřební věnec
spěch ve chvatu
rozrušení v pozlátku
den v kleci

kdo umřel?
ptám se

P o s l e c h

seběhnout z kopce
až tam nahoru
k příteli
prohodit několik slov
hřmí

láhev piva
k ústům přiložená

Z j i š t é n í

raduji se z tebe
protože tušíš jsoucno
těch maličkých
skrytých pod lavinou
pénového nebytí

nenávidím tě
protože to víš

B á z e ň

Myšlenky i se svou dalekostí
do světa křídel
zalétají až k Tobě
dobře vím
že i pokus vtěsnat kousek z Tebe
do svých písmen
je hřích .
podložený mou nekone nou bídou
seběhnu k Tobě nahoru
až z toho největšího kopce
Pane

D i s p o z i c e

Načervenale horké uličky
křikají se zastrašeně
před čerstvě vybouranou
hlavní třídou
Chrlím tisíce kilogramů
drobného šterku
na každém kamínku
vznosný nápis

jak můžeš tam lhát
řekla jsi

M I L A N - P o h ř e b (fragment)

Bylo mi asi sedm let a on - přítomen pouze svým studeným tělem. Byl a nebyl. Tvář jeho zplihlá, bledá, a nádechem okru. Jedem z mých vzdálených příbuzných. Viděl jsem ho až teď, v den pohřbu. Hřbitov byl daleko; on se vezl a já za ním musel pěšky. Mrzlo, až se staré břízy u cesty prohýbaly. Šlo se dlouho. Zábly mne palce u nohou. Pak jsme stoupali lesem do prudkého kopce. Babička mne vzala za ruku.

Na hřbitově, o kterém básnil Antonín Sova, stál malý kostelíček. Pod jeho střechou jsme se shromáždili a s mrtvým se loučil ještě pan farář. Jeho řeč nebrala konce. V kostele zámlo. Byl jsem promrzlý skrznaškrz a se mnou i ostatní příbuzní. Jedový musel být i nebožtík v rakvi. Nám živým se u úst objevovala pára. Farář stále mluvil. Ztratil jsem nad sebou vládu a propadl se do zajetí mrazu a nudy.

Spouštění ~~na~~ černé rakve do hrobu bylo pro mě tehdy učiněným vysvobozením. Těšil jsem se, že budu konečně v teple, o kterém jsem se předtím ani neodvážil snít, protože jen malé ponyšlení na něj ve mě vyvolávalo muka. Náhle se nezvykle setmělo. Začalo hustě sněžit a rozběšnil se prudký vítr. Rázem nebylo na krok vidět. Držel jsem se babičky za ruku. Sněhové

vločky poháněné větrem nás šlehaly do obličeje. Babička se dala do pohybu a vlekla mě za sebou. "Maráželi jsme do náhrobních kamenů a křížů až jsme se dostali zpět do kostela, ve kterém již ~~byly~~ byli skryti někteří účastníci pohřbu a další teprve přicházeli. Na lidech byla patrna radost, že unikli z dosahu řádící metelice. Na mráz se jakoby zapomnělo. Farář už v kostele nebyl. Čekali jsme jen chvíli a jak náhle sněhová bouře začala, tak i skončila.

Čerstvě napadaným sněhem jsme se odebrali k otevřenému hrobu. Svou chůzí jsme porušili zatím nedotčenou, stříbrošedou hladinu sněhu. Hrob byl z poloviny zavátý a proto černá rakev už nebyla vidět. "Někteří lidé odhráblí lopatkou sníh, nabrali hlínu (ale jen s největším úsilím a malé množství, protože zem byla zmrzlá) a házeli ji do hrobu. Ale neozývaly se charakteristické zvuky střetu dopadající hlíny s dřevěnou rakví. Byl slyšet pouze jen tichý dopad hlíny do čerstvého sněhu, což ztrácelo na efektu a snad i pozbývalo smyslu.

Zato hřbitov vypadal nádherně. "Vátý sníh tu vytvořil ~~skokem~~ překrásnou, dojmavou krajinu, pinou bizarních tvarů s výhledem do daleka. Na větvích stromů radostně krákali havrani a nebylo již čisté.

Pomalu jsme s babičkou, nic neříkajíc, kráčeli k domovu.

K o n c e m d u b n a ,

Pár jarních snů, prosněných za svítání. Tři bílí mravenci před stájemi pana Q.W. Ve zlatém kredenci ručníky k utírání. Ve stájích koně grošování, statní a zfetování. Po trysku zpocení, ručníky utírání. Podkoní zívá - od úst mu sněhy tají. Ohrada z ebenu, tráva light green. A koně udýchání, voňaví, no prostě k zulíbání. Pastviny osiřely. Mraky ty nezastaví, večerním nebem do tmy se plaví. A stromy se pohodlně rozvalily a ve větvích jim stojí ptáci - pějí, vždyť bude v máji. Kořeny sají! Na nebi prostor hvězdy vyplnily. Je žlutá noc, Ve staré láhvi - musí křídla, hlavy. Zbyla tu polévka. Koho v ní vymáchají? Čeká až děvčátka postaví stany. Zrcadla - na nich blány. Prameny klokotají: smilování, smilování. Míšánek bez hlavy a břicho vytrhaný, proč mu to udělali? V zajetí rájůvek s mysími králi. Plápolá pochodeň, varhany hrají. Podkožní výzva zní: uvolnit svaly!

České ženy, vidíte a slyšíte ?

Cítele, jak roste zdát našich nejbližších sousedů proti všemu českému? Odpovězte odmítáním nečeského zboží.

Do českých rodin - dobré české výrobky.

Do moučnicků a cukrovinek osvědčený prášek do pečiva »KVETA«, který činí pečivo lehce stravitelné a nezanechává pečivu žádoucí příchutí.

Vanilinový cukr „KVETA“

je lehké rozpustný, vydatný, vozejemné chuti a příjemně voní. Každý český obchodník má výrobky »KVETA« na skladě.

Žádejte proto výslovně:

české výrobky „Kveta“

DNES VAŘÍ: V i l e m í n a

G u l a s c h o v á

K a t a s t r o f i c k ý k o l á č

1/2 kg hrubé mouky, 1/4 kg soli, 1/4 kg cukru,
20 dkg krmivového tuku Isa nebo Iva, 3-4 vejce,
kypřicí prášek "Kveta".

Všechny připravené suroviny řádně promícháme, prohněteme a jakýmkoli způsobem dostaneme do nevymazaného pekáče.

Pečeme asi dvě hodiny na prudkém ohni, nejlépe v kuchyni. Kuchyň doporučujeme použít přímo větranou, s dveřmi otvíratelnými ven.

Během oněch dvou hodin pečení ~~zape~~ je dobré najít si trochu času a někde opatřit ostrý, nejlépe špičatý sekáč a palici o váze 3 kg na topírku z dubového dřeva. Barva či povrchová úprava palice není důležitá.

Hotový koláč zbytek dne vytloukáme z formy.

Přejeme Vám dobrou chuť
a loučíme se s Vámi.
V příštím čísle
nashledanou !

REDAKCE

1/	Úvod (Gulasch).....	3 - 4
2/	Poesie (Tomáš).....	5 - 19
3/	Listárna... ..	20
4/	Návrat (Milan).....	21-36
5/	Poesie (Ivanka).....	37-44
6/	Pampevlk session 3 (Gulasch)....	45-47
7/	Poesie (Renáta)....	48-52
8/	Inkasistka, pan Kábr a trabant (Šurda).....	53-54
9	Inkasistka, pan Kábr a bolavý zub (Šurda).....	55-56
	První, druhá a já (Šurda)....	57
9/	Za sklem (Mirka).....	58-67
10/	Běžec z mlhy (Cicio)....	68-72
11/	Mladá srdce (J.N.).....	73-75
12/	Během dne (Marek)..	75-81
13/	Pohřeb (Milan).....	82-84
	V dubnu (Milan).....	85
14/	Pampevlčí kuchyně.....	86

PAMPEVLK,
nepravidelník pro jinou literaturu.
Neprodejně.
Sestaveno v říjnu a listopadu 1988.

Šéfredaktor: Gulasch
Redakce: Šurda, Cicio

~~Fotografické ústředí~~

